

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **E. M.,** zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,** se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 2. 2017, č. j. KRPU-242887-59/ČJ-2016-040022-ZZ-SV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 7. 2017, č. j. 78 A 6/2017 – 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl rozhodnutím žalované (dále jen „rozhodnutí o zajištění“) zajištěn za účelem správního vyhoštění na 90 dnů podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná rozhodla o prodloužení doby zajištění žalobce o 60 dnů podle § 124 odst. 3 téhož zákona.

[2] Tato věc se před Nejvyšším správním soudem ocitá již podruhé, neboť první rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) ze dne 10. 3. 2017, č. j. 78 A 6/2017 – 31, byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen pro nepřezkoumatelnost. V záhlaví označeným rozsudkem krajský soud žalobu opět zamítl (dále jen „napadený rozsudek“). Napadené rozhodnutí vyhodnotil jako přezkoumatelné, a to i ve vztahu k námitce žalobce, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí mučení a nelidského zacházení. Aproboval úvahu žalované vycházející ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „závazné stanovisko“), že státní orgány Egypta o osobu žalobce nejeví zájem, který by indikoval v případě jeho návratu do země původu nebezpečí mučení nebo nelidského zacházení ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Reflektoval, že žalovaná zohlednila i možnost žalobce opatřit si v zemi původu léky, které potřebuje, a poukázal na to, že správně vzala v úvahu také to, že žalobce v bezpečných státech, jimiž procházel na cestě do Německa či Lucemburska, o udělení mezinárodní ochrany nepožádal. Tvrzení žalobce, že rozpory v jeho výpovědích ohledně termínu protivládní demonstrace, jíž se měl účastnit, vznikly nepřesným překladem, vyhodnotil jako účelové, neboť po celou dobu správního řízení tlumočení rozuměl a s osobou tlumočníka souhlasil, což stvrdil vlastnoručním podpisem. Podle krajského soudu žalovaná správně vyhodnotila, že předpoklad reálnosti vyhoštění žalobce trvá.

[3] Krajský soud podotknul, že je mu z úřední činnosti, konkrétně ze spisu vedeného u krajského soudu pod sp. zn. 78A 12/2017, známo, že žalobce byl dne 11. 5. 2017 na základě evropského zatýkacího rozkazu předán do Německa.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá výslovně o důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá vady správního řízení, pro něž měl soud napadené rozhodnutí zrušit. Z obsahu kasační stížnosti je však zřejmé, že namítá i nesprávné právní posouzení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[5] Podle stěžovatele se krajský soud i žalovaná nedostatečně vypořádaly s jeho tvrzeními o nebezpečí vážné újmy, která mu hrozí při návratu od egyptských bezpečnostních složek pro jeho novinářskou minulost. Je přesvědčen, že jeho potíže jsou bagatelizovány. Napadené rozhodnutí má za nepřezkoumatelné, neboť v něm absentuje jakékoliv vyjádření k novým skutečnostem, které procesní aktivitou stěžovatele vyšly najevo v průběhu správního řízení. Konkrétně se žalovaná nezabývala fotografiemi dokumentujícími aktivitu stěžovatele na protivládních demonstracích, jež se staly součástí spisu již při podání žaloby brojící proti rozhodnutí o zajištění, a otázku možnosti realizace vyhoštění posoudila pouze na základě závazného stanoviska. Nepřesnosti svých výpovědí vysvětluje tím, že byly poskytnuty bezprostředně poté, co byl objeven v nákladním automobilu, což snižuje jejich vypovídací hodnotu. Podotkl, že jeho potíže nastaly až poté, co se snažil nezávisle žurnalisticky pokrýt události během demonstrací proti egyptskému autoritativnímu vojenskému režimu, takže není zarážející, že předtím z Egypta několikrát vycestoval. Ani bezproblémové jednorázové vycestování poté by ostatně hrozbu újmy nevylučovalo, naopak mohlo přijít státní moci vhod, neboť jeho působení v Egyptě je pro

ni nepříjemné. Argument, že nepožádal v bezpečné zemi o mezinárodní ochranu, odmítl s tím, že je logické, že po opuštění Egypta zamířil do země, kde očekával přijetí a kde hodlal rozvíjet svůj osobní život, dostudovat a případně vykonávat novinářskou práci. Pokud by takový cíl měl být v rozporu s principy mezinárodní ochrany, měla být rozhodnutím určena zodpovědná země nebo rozhodnuto o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu proto, že ji nepodal v jiné bezpečné zemi, nikoli však v Turecku, Řecku, Makedonii či Srbsku.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě. Dodala, že stěžovatel byl v rámci evropského zatýkacího rozkazu předán k trestnímu stíhání do Německa pro opakovanou trestnou činnost spočívající v organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice. Nesrovnalosti ve výpovědích stěžovatele proto nevznikly v důsledku stresujícího výslechu. Pochybnosti o žurnalistické činnosti i dalších skutečnostech stěžovatel v průběhu řízení neodstranil, minimálně v otázce časového sledu jím poukazovaných událostí předcházejících opuštění Egypta. Odmítnutí spolupráce při ověření totožnosti i úmyslné zbavení se veškerých dokladů k prokázání totožnosti nasvědčuje tomu, že se v žádném případě při jeho výpovědích nejednalo o nesrovnalosti vzniklé stresem, ale spíše z účelově podaných výpovědí. Svobodné vycestování z Egypta není důkazem, že by mu v případě návratu nehrozila žádná újma, ale z této skutečnosti nelze dovodit ani opak. Stěžovatel sám připustil, že v žádné zemi nepožádal o udělení mezinárodní ochrany, což je podpůrným argumentem pro správnost napadeného rozhodnutí, neboť člověk studující žurnalistiku by si byl zajisté vědom, že nelze cestovat do jím vybrané země a teprve tam požádat o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel také mohl využít pomoci od Červeného kříže, avšak neučinil tak a doklady obdržené od této organizace účelově zničil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem. Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustnost kasační stížnosti nezakládá, neboť v prvém případě byl rozsudek krajského soudu zrušen pro nepřezkoumatelnost, a tak k meritornímu posouzení důvodnosti kasačních námitek soud přistupuje poprvé. Je tedy vyloučena konkurence s dříve již zaujatým právním názorem, jíž má zmíněné ustanovení bránit.

[8] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[9] Poté, co Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost splňuje formální náležitosti, řešil, zda se v tomto řízení projeví změna, kterou přinesla novelizace zákona o pobytu cizinců provedená s účinností od 15. 8. 2017 zákonem č. 222/2017 Sb. Podle nového, nyní účinného znění § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců by fakt, že stěžovatel již není v průběhu řízení o kasační stížnosti nadále zajištěn, vedl k zastavení řízení. Přechodná ustanovení k novele jsou však formulována z legislativně-technického pohledu

neobvykle a na první pohled neposkytují jednoznačnou odpověď na otázku, zda se nové pravidlo prosadí i ve věci jako je tato, kdy se jedná o opakovanou kasační stížnost, přičemž ta prvá byla podána ještě za účinnosti předchozí právní úpravy.

[10] Nejvyšší správní soud (podobně jako nedávno v rozsudku ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 275/2017 - 54, dostupném tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz) vážil, zda je namístě aplikovat článek II bod 1 přechodných ustanovení k novele zákona o pobytu cizinců, a dokončit řízení o kasační stížnosti podle původní právní úpravy, která nepočítá s vyloučením meritorního rozhodnutí v případě, že cizinec již není nadále zajištěn. Dospěl k závěru, že pro tento postup existují důvody, které převáží obecné pravidlo postupu podle procesní úpravy účinné v době rozhodování soudu.

[11] Těmito důvody jsou samotné principy právního státu, konkrétně princip dělby moci, a dále právo na spravedlivý proces zahrnující předvídatelnost soudního rozhodování ve spojení s očekáváním jistého postupu soudu vzniklým účastníku v okamžiku, kdy řízení svým úkonem zahájil. Tyto principy vylučují jakýkoli zásah zákonodárce do výkonu spravedlnosti mající za cíl ovlivnit soudní rozhodnutí v určitém (zahájeném) sporu, pokud k takovému zásahu neexistují závažné důvody v obecném zájmu (srov. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 28. 10. 1999, stížnosti č. 24846/94, 34165/96 a 34173/96, ve věci *Zielinski, Pradal a Gonzalez a ostatní proti Francii*, nebo ze dne 9. 12. 1994, stížnost č. 13427/87, ve věci *Stran Greek Rafineries a Stratis Andreadis proti Řecku*, dostupné z http://hudoc.echr.coe.int/).

[12] Stěžovatel podal první kasační stížnost dne 21. 4. 2017, tj. v době, kdy zákon o pobytu cizinců nevylučoval jeho věc z meritorního soudního přezkumu z důvodu ukončení zajištění. Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu ze dne 10. 3. 2017, č. j. 78 A 6/2017 – 31 zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu opět zamítl, a proto stěžovatel podal novou kasační stížnost dne 5. 9. 2017, tedy již za účinnosti zmíněné novely. Jelikož obdobné námitky vůči postupu krajského soudu uplatnil stěžovatel již v kasační stížnosti v předešlém řízení a k jejich projednání nedošlo pouze z důvodu nepřezkoumatelnosti rozsudku, je namístě, aby je Nejvyšší správní soud meritorně posoudil v nynějším řízení. Stěžovatel totiž mohl legitimně očekávat, že jeho kasační stížnost bude věcně posouzena a námitky vypořádány již v původním řízení, což však kvůli nepřezkoumatelnosti prvního rozsudku krajského soudu nebylo možné. Nejvyšší správní soud tudíž neshledal existenci žádných závažných důvodů, proč by měl v obecném zájmu rezignovat na přezkum zákonnosti napadeného rozsudku, proto následoval článek II bod 1 zákona č. 222/2017 Sb. a kasační námitky stěžovatele věcně posoudil s přesvědčením, že jde o postup ústavně konformní.

[13] Nejvyšší správní soud vyšel při meritorním přezkumu z následujících skutkových zjištění plynoucích ze správního spisu. Stěžovatel legálně odcestoval letecky z Egypta do Turecka, kde pobýval 2 měsíce (ihned po příjezdu poslal cestovní doklad zpět domů). S dalšími uprchlíky se za pomoci převaděčů dostal na řecký ostrov, kde mu byly sejmuty otisky prstů a také obdržel doklady, které při cestě do Athén na ostrově zanechal. Hranici mezi Řeckem a Makedonií překročil pěšky, byl zadržen a 2 měsíce strávil v uprchlickém táboře, vystavené doklady zahodil. Napotřetí překonal srbskou hranici, byl opět zadržen a

po 2 měsících v uprchlickém táboře ze Srbska odcestoval kamionem, v jehož nákladovém prostoru byl českou policií zadržen dne 24. 11. 2016, přičemž neměl cestovní doklad ani vízum. Jeho záměrem bylo dostat se do Německa nebo Lucemburska. Po vydání rozhodnutí o vyhoštění činila žalovaná kroky k jeho realizaci, zatímco stěžovatel byl zajištěn. Dne 25. 11. 2016 žalovaná stěžovatele informovala o možnosti požádat o mezinárodní ochranu, avšak stěžovatel žádost nepodal, naopak sdělil, že v České republice zůstat nechce a má v úmyslu pokračovat do zvolené cílové země. Egyptské ambasádě odmítl sdělit jakékoliv údaje o své osobě a o své rodině, neboť se obával o jejich život a zdraví. Rovněž odmítl vyplnit dotazník v příslušné jazykové mutaci potřebný k žádosti o zjištění totožnosti a opakovaně odmítl pohovor s pracovníkem konzulárního oddělení Velvyslanectví Egypta i komunikaci s kýmkoliv z ambasády, včetně telefonického rozhovoru. Žalovaná poté požádala egyptské úřady o ověření totožnosti stěžovatele a vystavení náhradního dokladu k realizaci správního vyhoštění.

[14] Podle § 124 odst. 3 věta třetí zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění.

[15] Předpokladem prodloužení zajištění (stejně jako zajištění samotného) je mimo jiné skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS). Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o ukončení pobytu vykonat, pokud vycestování cizince není možné pro důvodnou obavu, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti; mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání; vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti brojil pouze proti nesprávnému vyhodnocení hrozící vážné újmy dle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Podstatnou část námitek ve shodné podobě stěžovatel uplatnil již v řízení, jehož předmětem bylo rozhodnutí o zajištění, takže je Nejvyšší správní soud vypořádal v souvisejícím rozsudku ze dne 27. 4. 2017, č. j. 2 Azs 35/2017 – 54. Jelikož v době od vydání rozhodnutí o zajištění do vydání napadeného rozhodnutí nevyvstaly žádné podstatné nové skutečnosti, které by mohly vést k přehodnocení již vyjádřených závěrů, nemá Nejvyšší správní soud důvod se v nyní posuzované věci od uvedeného rozsudku v aspektech, které má s touto věcí společné, odchýlit.

[17] Žalovaná posuzovala překážky návratu do země původu na základě výpovědí stěžovatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země a o motivech odchodu a dalších záměrech, to vše v kontextu aktuálních informací o situaci v Egyptě, jež si opatřila (ty stěžovatel nijak nezpochybňuje). Nejvyšší správní soud souhlasí s hodnocením krajského soudu, že žalovaná měla dostatek důvodů pro svůj závěr, že

stěžovateli v případě návratu vážné nebezpečí nehrozí, takže realizací vyhoštění nedojde k porušení zásady *non refoulement*. Výpovědi stěžovatele lišící se od sebe v důležitých podrobnostech (např. délka prvního a jediného pobytu ve vězení za protivládní činnost – dva či tři měsíce, datum konání demonstrace) zavdávají příčinu k tomu, aby byly vnímány jako nevěrohodné. Poté, co krajský soud odmítl, že by důvodem diskrepancí mohly být chyby při tlumočení, přichází stěžovatel nyní nově s vysvětlením zcela odlišným, kdy již nepopírá, že uváděl rozporné údaje, ale přičítá to stresu z výpovědi, již poskytl bezprostředně po svém nalezení v nákladovém prostoru kamionu. Jedná se o zjevně účelové tvrzení, jemuž soud neuvěřil.

[18] I kdyby však to, co stěžovatel uvedl, bylo třeba i ve své závažnější verzi pravdivé, nepřesvědčilo to Nejvyšší správní soud o tom, že by stěžovateli v případě návratu do vlasti mohlo hrozit mučení či nelidské nebo ponižující zacházení ve smyslu výše citovaného zákonného ustanovení. Tvrzená protirežimní činnost představovaná ojedinělou účastí na protivládní demonstraci, jež nebyla v té době v Egyptě ničím neobvyklým, ani přes dohru v podobě uvěznění nezakládá překážku bránící realizaci vyhoštění do domovské země. Jednak proto, že pak již žádné negativní kroky ze strany vládnoucích složek nenásledovaly jednak proto, že stěžovatel svobodně vycestoval letecky do Turecka, a tak z ničeho nelze dovodit, že by egyptské státní orgány měly zájem na jeho uvěznění po návratu a že by byl vystaven skutečnému nebezpečí v intenzitě, s jakou počítá § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[19] Byl-li ve správním řízení předložen důkazní prostředek, jímž měla být doložena tvrzení stěžovatele o jeho aktivitách v zemi původu, a správní orgán ani soud jej ve svých úvahách nezohlednily, mohlo by se podle okolností jednat o vadu správního řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí, pro niž je měl krajský soud k žalobní námitce zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], nikoli o nepřezkoumatelnost, jak se domnívá stěžovatel. Stěžovatel má pravdu, když namítá, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí nezabývala fotografiemi, které stěžovatel předložil jako přílohu žaloby proti rozhodnutí o zajištění, a pominul je i krajský soud. I kdyby však fotografie skutečně dokládaly tvrzení stěžovatele, že studoval žurnalistiku, zúčastnil se protirežimní demonstrace a má přístup k novinářské technice, neprokazují, že by mu po návratu mohlo hrozit mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ze strany egyptských bezpečnostních složek. Výše bylo vysvětleno, že povaha stěžovatelovy politické angažovanosti ve spojení s jeho příběhem nenasvědčuje tomu, že by egyptské státní orgány o jeho osobu jevily takový zájem, který by u něj oprávněně budil obavy z návratu. Nevypořádání důkazních návrhů tak v tomto případě není vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ani kdyby krajský soud související žalobní bod vypořádal, jak bylo jeho povinností, nemělo by to vliv na jeho právní závěr, že napadené rozhodnutí v části pojednávající o tom, že stěžovateli v návratu do země původu vážné nebezpečí nebrání, obstojí. Proto Nejvyšší správní soud neshledal tuto kasační námitku důvodnou.

[20] Nejvyšší správní soud souhlasí se žalovanou i krajským soudem, že taktizování v otázce, která země je nejvhodnější pro podání žádosti o mezinárodní ochranu (Německo či Lucembursko, kam měl stěžovatel v úkrytu namířeno, ale nikoli bezpečná Česká republika), ubírá stěžovatelovým tvrzením o strachu z mučení při návratu do země původu na věrohodnosti. S tím také souvisí opakované ničení dokladů totožnosti, jež mu byly na

jeho dlouhé cestě Evropou iniciativou orgánů starajících se o migranty několikrát opatřeny. Řešení ohledně způsobů naložení se žádostí stěžovatele o mezinárodní ochranu, jež byla nastíněna v kasační stížnosti, jsou za situace, kdy stěžovatel v České republice o mezinárodní ochranu nepožádal, ačkoli k tomu dostal příležitost, bezpředmětná. Nejvyšší správní soud připouští, že stěžovatel pravděpodobně studoval žurnalistiku, účastnil se protirežimních akcí a zřejmě je i novinářsky zpracovával, nicméně jeho hlavní motivace k odchodu do vybrané země byla ekonomické povahy. Sám stěžovatel ostatně uváděl ve svých výpovědích 24. a 25. 11. 2016 rozporuplné důvody svého vycestování, když naproti strachu z uvěznění tvrdil: *„Vycestoval jsem, abych se mohl postarat o svou rodinu v Egyptě.“* Z jeho vyjádření přitom bylo patrné, že nehledá ochranu v jakémkoli státě, kde by mu bylo poskytnuto elementární bezpečí, nýbrž pomocí ilegálního překračování hranic na trase mezi Tureckem a zamýšleným cílem své cesty (viz jeho zachycení v nákladním prostoru kamionu na území České republiky) směřuje do konkrétních zemí, v nichž zřejmě očekává zázemí, které považuje pro sebe za výhodnější (Německo či Lucembursko), a pomoc od svých spoluobčanů, kteří tam již jsou.

[21] Ze skutečností tvrzených samotným stěžovatelem nevyplynuly žádné individuální skutečnosti týkající se jeho osoby a nasvědčující tomu, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl skutečně vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy či že by u něj byly dány faktory zvyšující riziko, že terčem útoků způsobujících vážnou újmu by v případě návratu byl právě on. Pokud stěžovatel vyslovil pouze obecnou obavu z mučení a věznění jeho osoby v důsledku vyjádření nesouhlasu se současným egyptským režimem a účastí na protirežimní demonstraci, lze akceptovat hodnocení provedené žalovanou, jakož i krajským soudem v napadeném rozsudku.

[22] V závazném stanovisku k možnosti vycestování stěžovatele se mimo jiné uvádí, že stěžovatel nesdělil, že *„by měl jakékoliv dřívější potíže se státními orgány své země, dříve zemi svobodně opouštěl, pobýval např. na pracovním pobytu v Kataru a Saudské Arábii, přičemž se opětovně do země původu vracel, aniž by po návratu tvrdil jakékoliv potíže nebo zapojení se do jakékoliv protivládní činnosti. Stěžovatel se podle svých slov zúčastnil pouze jedné protivládní demonstrace a ve vlasti proti němu není vedeno jakékoliv trestní řízení. Stěžovatel rovněž vlast opustil, aniž by mu bylo v odjezdu jakkoliv bráněno, přičemž vycestoval na základě svého vlastního cestovního dokladu, cestoval legálně. Z uvedeného lze jednoznačně dovodit nezájem státních orgánů Egypta o osobu stěžovatele.“* Námitce rozporující argumentaci žalované, která se týká jednorázového vycestování stěžovatele, nelze přisvědčit. Ministerstvo vnitra ani žalovaná bezproblémové vycestování stěžovatele nehodnotily samostatně, ale v kontextu dalších skutečností, které poskytly ucelený obraz případu. Není též pravdou, že by závazné stanovisko bagatelizovalo problémy hrozící stěžovateli při návratu. Ministerstvo vnitra i žalovaná situaci v Egyptě komplexně zvážily na základě poznatků z vlastní praxe, informací Odboru azylové a migrační politiky k bezpečnostní situaci v zemi, sdělení Ministerstva zahraničních věcí (zastupitelského úřadu v Káhiře), dokumentů mezinárodních organizací zabývajících se monitorováním dodržování lidských práv ve světě (Amnesty International) i konkrétních informací poskytnutých stěžovatelem. Právní posouzení krajského soudu v otázce existence nebezpečí hrozícího stěžovateli v případě návratu do vlasti je tak v souladu se zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tj. podle pravidla úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšná žalovaná vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdila a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by jí nějaké náklady vznikly, proto jí právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu